

woi pahhemat, et pool ossa jágo teile ja pool ossa meile: nenda olli jo meie leppimine."

Waesed pettetud mehhed nutsid, temma petja kelm naeris. Inglid taewas nutsid ka, — agga kurratid põrgus irvitaside.

Wallewandujate palk on ka viimsest selle tulle legis, mis ei kustu, ja selle waewapinamise sees, mis ei lõpppe! —

6.

Siks muido tarf mees iggaühhe tö ja funsti peale — hakkas korraga wågga kangesete wina prukima. Kül öppetaja maenites sedda, ful naene lapsed passusid sedda: — keik muido! Kurrat ei annud omma head safi ennam wålja!

Sai ammetiist lahti, hakkas móda ma ilma hulkama; läks wimaks röövwilte seffa.

Kui üks suur pahhandus temmast sai ülestulnud, wandus temma kohto ees ühhe hirmsa wande, et: „fui se asü, mis ta peale arwatakse, peaks tössi ollema, siis tulgo temma keel suust wålja, et se ennam senna sisse ei mahhu!” —

Ledda anti kohust lahti, selget tunnistust ei wöinud kegi temmale vastoseäda, agga keik rahwas teádis, et suallune ta on, ja sualluseks ta jáab.

Läks omma endise ellokohha poolt árra teise kohha ellama.

Hakkas seál jálle, mis hirmsaste, wina joma. Läks ford wanfriga fewade aego ülle jöe liïna pole: sai hääda párrast weel se ford ülle já.

Leisel páwal kange sussa, et agga ráás tad tilkusid õ otsa.

Lähheb hommiko taggasí omma koi pole. Rahwas teine pool jõgge húudwad: „Hul